

Με τη Μετάνοια έρχεται η Ημέρα του Κυρίου στη ζωή του ανθρώπου (Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=161916>]

Με τη μετάνοια ο Χριστιανός όχι μόνο προσδοκεί την Ημέρα του Κυρίου, αλλά σπεύδει προς αυτήν. Ήδη από εδώ τα μάτια και φθαρτά υποχωρούν και δίνουν τόπο σε Αυτόν που ήλθε, σε Αυτόν που καθημερινά έρχεται και τον επισκέπτεται[37] και σε Αυτόν που πάλι θα έρθει να κρίνει την οικουμένη. Η Ημέρα του Κυρίου, χωρίς υπερβολή, εισβάλλει διακριτικά[38] και δυναμικά από τώρα στη ζωή του. Ο άνθρωπος με τη μετάνοιά του τρέχει προς αυτή την ανέσπερη Ημέρα, ώστε αυτή να καταφθάσει προς αυτόν γρηγορότερα. Ο μετανοών άνθρωπος αναγεννάται πνευματικά και ένα άνοιγμα της αιωνιότητας επιτελείται στα βάθη του είναι του, «έως ου ημέρα διαυγάση και φωσφόρος ανατείλη εν τη καρδία αυτού»[39].

Η αναγέννηση του ανθρώπου επιτελείται με το πυρ της χάριτος της μετανοίας. Ο πιστός μαθαίνει να ζει «τετρωμένος» στο βάθος της καρδιάς του. Κάθε φορά που πενθεί μια πινελιά από τον ουράνιο χρωστήρα του Κυρίου ζωγραφίζει τη μορφή του προαιωνίου Ανθρώπου Ιησού Χριστού[40] στην καρδιά του. Ο μετανοημένος άνθρωπος αλλοιώνεται από αγάπη και το συντετριμμένο πνεύμα του έλκεται και φέρεται συνεχώς προς την αιωνιότητα. Ο κλαυθμός του γίνεται σε οντολογικό βάθος και επί μεταφυσικού επιπέδου. Όπως ο Χριστός έτσι και ο ίδιος σπλαγχνίζεται και πάσχει για όλο τον Αδάμ. Θρηνεί για τους αδελφούς του, που δεν γνώρισαν τον Θεό. Ο θρήνος αυτός τον καθιστά μέτοχο της προσευχής του Κυρίου στη Γεθσημανή, κοινωνό των σωτηρίων παθημάτων Του και πρεσβευτή υπέρ της σωτηρίας όλου του κόσμου. Για όποιον ποθεί τη θεία αιωνιότητα, δεν υπάρχει άλλη οδός από εκείνη της «μετά κραυγής ισχυράς και δακρύων ικεσίας, ίνα σωθώμεν εκ του κατέχοντος ημάς θανάτου, της αμαρτίας»[41].

Με την ορμή της μετανοίας ο πιστός ζει στη ζωοποιό και καθαρτική παρουσία του Κυρίου. Ο άνθρωπος γίνεται ουράνιος και τα έσχατα[42] καταφθάνουν στην πεπερασμένη ζωή του. Δεν θέλγεται υπό ουδενός επί της γης[43], αλλά ελεύθερος τρέχει[44] πίσω από τον Ηγαπημένο Κύριο. Τα λόγια του Αποστόλου διακρίνουν τη ζωή του: «ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός»[45]. Μέσω της μετανοίας ζει στην καρδιά του «την Βασιλείαν του Θεού εληλυθυίαν εν δυνάμει»[46] και

γνωρίζει ότι επιτελέσθηκε «σωτηρία επί τω οίκω» της καρδιάς του[47]. Σε αυτόν πλέον «τα τέλη των αιώνων κατήντησεν»[48], γιατί η «η βασιλεία του Θεού» είναι μέσα του[49] και στα έγκατα της καρδιάς του έχει φυτευθεί το σπέρμα της σωτηρίας και της αιωνιότητας.

Με τη μετάνοια, που κατά τον Άγιο της Κλίμακος, είναι η «αμεριμνησία για όλα τα άλλα και μέριμνα για τη σωτηρία μας»[50] εξέρχεται ο πιστός προς τον Κύριο «έξω της παρεμβολής» (του κόσμου) και φέρει «τον ονειδισμόν» Του· «ου γαρ έχει ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητεί».[51] Ο Χριστιανός, και ιδιαίτερα ο μοναχός, για να ανταποδώσει την ταπεινή ευγνωμοσύνη του προς «τον αγοράσαντα αυτόν Δεσπότην»[52] εξέρχεται προς Αυτόν έξω της παρεμβολής του κόσμου αυτού. Εκεί βαστάζει «τον ονειδισμόν» Του και υπομένει την αισχύνη της πνευματικής του πτωχείας, η οποία τον κάνει εύθετο της Βασιλείας των Ουρανών. Η «έξοδος» από την παρεμβολή του κόσμου έχει καθαρά αποκαλυπτικό χαρακτήρα και εσχατολογική προοπτική. Ιδιαίτερα, το «μοναχικό» πρότυπο ζωής παρουσιάζεται ως μίμηση και κατάβαση του αγγελικού κόσμου στη γη[53]. Με αυτή την παράδοση βιοτή δίνεται στον άνθρωπο η δυνατότητα να απαλλαγεί από τις πολλές βιοτικές μέριμνες και να αφοσιωθεί σταθερά στις εντολές του Θεού. Έτσι, το πνεύμα του ελεύθερο από την εξουσία κάθε παρερχόμενου πράγματος, μεταφέρεται στον αμετάθετο κόσμο[54].

Ο πιστός λαμβάνει ενέργεια για την προσευχή της μετανοίας από τον Ευαγγελικό λόγο και καταβάλλει επίμοχθη προσπάθεια να παραμείνει στο πνεύμα των θείων εντολών. Ο Κύριος, βέβαια, βρίσκεται κρυμμένος στις εντολές Του, που είναι η αυτοαποκάλυψή Του και γνωρίζεται μέσα από αυτές. Τηρώντας τις υποθήκες του Χριστού φωτίζεται η εσωτερική αίσθηση του πιστού, ο οποίος αποκτά νέα αντίληψη του κόσμου. Με την τήρηση των εντολών τοποθετεί τον εαυτό του στην οδό του Κυρίου και κοσμίζει τον νυμφώνα της καρδιάς του να δεχθεί τον Αιώνιο Νυμφίο, Αυτόν που επιζητεί τέλεια ένωση του Πνεύματός Του με την ψυχή του.

[Συνεχίζεται]

[37] *Ιώβ* 7,18.

[38] Πρβλ. *Λουκ.* 17,20.

[39] *Β' Πέτρ.* 1,19.

[40] *Α' Τιμ.* 2,5.

[41] *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι*, σ. 86-87. Πρβλ. *Εβρ.* 5,7.

[42] Α΄ Κορ. 10,11.

[43] Πρβλ. Ο Άγιος Σιλουανός ο Άθωνίτης, σ. 561.

[44] Βλ. Φιλιπ. 3,12.

[45] Γαλ. 2,20

[46] Μαρκ. 9,1

[47] Πρβλ. Λουκ. 19,9.

[48] Βλ. Α΄ Κορ. 10,11

[49] Λουκ. 17,21

[50] Κλίμαξ, λόγος 5, στιχ. 2, σ. 115.

[51] Πρβλ. Εβρ.13,13-14

[52] Β΄ Πέτρ. 2,1.

[53] Βλ. Αρχιμ. Σωφρονίου, Άσκηση και θεωρία, Έσσεξ Αγγλίας 1996, σ. 23.

[54] Πρβλ. Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι, σ. 157.